

[Bjørn Elmquist]

nister – tvunget, som han er det af bl.a. Socialdemokraterne i denne sal – måtte ud med forbehold. Der var nok mange af os, der så havde forventet, at den norske forsvarsminister, når han kom hjem til sit parti i Oslo, skulle stå skoleret, men det skete ikke. Man havde et hovedbestyrelsesmøde, og ifølge de norske aviser var der nogle af medlemmerne af hovedbestyrelsen, der rejste kritik, men det var ganske få – det var vist først og fremmest formanden for ungdomsbevægelsen i Arbeiderpartiet – og der var bestemt ikke tale om nogen ståen skoleret eller nogen afstraffelse af forsvarsministeren. Derfor måtte vi beklageligvis fastslå, at der kun var det andet led i det pålæg, som regeringen fik i dagsordenen om at agere, nemlig at vi så måtte gøre det alene. Og det har regeringen så måttet forsøge til en vis undren og vel egentlig også, når det kommer til stykket, med mange advarende ord fra vore allierede.

Vi synes heller ikke i mit parti, at det er særlig klogt på denne måde at tvinge en regering, en forsvarsminister eller en udenrigsminister til i FN-sammenhæng at lægge op til helt klare diskussioner om interne strategiske forhold som det, det drejer sig om her.

Der har også været rejst det spørgsmål, om det ny dokument, som går under betegnelsen GPG, de generelle politiske retningslinjer, guidelines, skulle indeholde nye ting. Der henholder vi os helt til de forklaringer, vi har modtaget – og jeg sagde udtrykkeligt forklaringer, for det har jo været oppe flere gange i udenrigspolitisk nævn – af udenrigsministeren og af forsvarsministeren. Her er ikke tale om en revideret strategi på det atomare område i NATO, men om et opdateret dokument, der samler – og ikke på udtømmende vis – det, som hidtil har været gældende strategi på dette område i NATO.

Til sidst et par ord om selve denne strategi. Der er nogle, der mener, at de mennesker, der giver den fleksible gensvarsstrategi opbakning, gør det, fordi de elsker atomvåben eller mener, at det er en realistisk måde at føre krig eller væbnede konflikter på i verden i dag. Det mener mit parti bestemt ikke er tilfældet. Vi opfatter det som en meget defensiv afskrækkelsesteori, og vi mener, den hører hjemme dér, sådan som det ser ud endnu. Det skal ses i sammenhæng med den manglende balance på de konventionelle styrkers område. Jeg skal ikke slynge om-

kring mig med en masse tal, men jeg synes ikke, vi i dag på nogen måde kan have en seriøs debat om disse forhold uden at kaste et kort blik på de tal, som Institutet for Strategiske Studier i London senest har offentliggjort på dette område. Det er selvfølgelig skøn, men der er næppe nogen, der vil anfægte disse skøn i dag, og jeg skal som sagt nævne nogle ganske få tal.

Af fly har man for NATOs vedkommende 3.218 og på Warszawapagts område – og dette er inden for det europæiske område – 5.736. Det, vi kan kalde større kamptanks, er på NATOs område 20.333, på Warszawapagts område 52.600. Artilleri: NATO 9.414, Warszawapagten 30.500. Og sådan kunne jeg citere det hele vejen ned igennem. Jeg skal nævne det eneste tal, hvor NATO i Europa har et tal, der er større end Warszawapagts; det er for antiluftskys. Der har man 5.654 enheder på NATO-området og 4.506 på Warszawapagtområdet. Men går vi til missiler og affyringsramper, er det op imod 5, 6, 7 gange så mange, man har på Warszawapagts område, som man har på NATO-området i Europa. Det er jo i den sammenhæng, vi skal se de strategiske overvejelser og den strategiske beslutning, man har truffet i NATO. I mit parti vil vi meget gerne reducere betydningen af atomkrafttruslen; vi vil gerne løfte tærsklen for atomvåbens anvendelse. Vi vil gerne bort fra den en skønne dag, men vi kan ikke gøre det i den klare, blå luft. Der må være en realistisk baggrund derfor i de øvrige styrkeforhold mellem Øst og Vest. Og derfor bliver vi nødt til i den overskuelige fremtid at fastholde strategien, som den ser ud i dag.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, det er lidt træls, at hr. Bjørn Elmquist kommer med sådan en gang løsrevet talgymnastik. Vi er jo alle enige om, at der eksisterer en eller anden form for numerisk overvægt i talforholdet mellem Sovjetunionens og de NATO-allieredes styrker som allerede er i Vesteuropa. Vi er jo også alle enige om, at den overvægt ikke er tilstrækkelig stor til, at de østlige styrker ville kunne vinde et konventionelt sammenstød, og lad så det være nok af den sag. Jeg går ud fra, at hr. Bjørn Elmquist ikke vil benægte, at også